

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ
З Химерною ходою

У першу ніч Літнього сонцестояння святкова хода рухалася під квітучими кістяними деревами, у світлі димчастого місяця.

Клариса Сонгвуд сиділа на ганку, підібгавши коліна до підборіддя, з гримасою на лиці. Старший брат знову її ображав, і дівчинка відмовилася заходити додому, доки його належним чином не покарають — бажано відрядять до закритої школи для поганих хлопчиків. Навіть коли стемніло й похолодало, Кларису не вдавалося закликати додому.

— Ну тоді що ж — сиди тут, якщо хочеш, — сказала мама.

Вона поставила на кам'яну сходинку біля дочки кухлик гарячого тростинного чаю — і в Клариси від цього аромату просто слинка потекла. Але все одно дівчинка скуштувала напій лиш тоді, коли мама зайшла в дім. Теплий, солодкий смак наповнив рот.

Клариса задивилася в небо, на місяць, огорнутий хусткою прозорої хмаринки, на розсип зірочок. У гіллі кістяних дерев, які розпустилися на свято Літнього сонцестояння, зігхав вітер. Вони всі були вкриті цвітом ледь-ледь бузкового, майже білого відтінку. На вулиці було тихо, тільки дерева шелестіли.

Кларисі стало самотньо, і вона перетворила свого вольта, якого звали Тя, на кішку черепахової масті. Тя скрутилася калачиком на колінах Клариси й замуркала, коли Клариса почухала її за вухом.

— Правда ж, нестерпний хлопчисько? — спитала вона.

Тя згідливо нявкнула.

— Треба нам тікати з дому, — сказала Клариса.

У цьому Тя не була так уже впевнена. Людина, яка заблукала у велетенському лабіринті Вінцесвіту, часто вже більше не поверталася додому. Клариса знову

зробила ковток тростинного чаю – мама знає її слабкості. Хоч весь лабіринт обійди – такого смачного чаю ніде не заварять! І тут удалині залунав барабан.

Спочатку це був глибокий, ритмічний звук, ніби стало чути, як у глибинах землі б'ється велетенське серце. Потім, у міру наближення, він гучнішав, чіткішав, і Клариса вже чула бій дрібніших барабанчиків на тлі. По шиї в неї пробігли мурашки.

Невже це справді?... Кларисі було дев'ять років, і вона ще ніколи не бачила Химерної ходи – вона й не дозволяла собі повірити, що це щось більше ніж легенда.

Вона вп'ялася поглядом у край вулиці – різкий поворот під порослою мохом аркою. Барабанний бій посилювався. Клариса встала на ноги, серце в неї колотало, а Тя на руках нервово нявкнула.

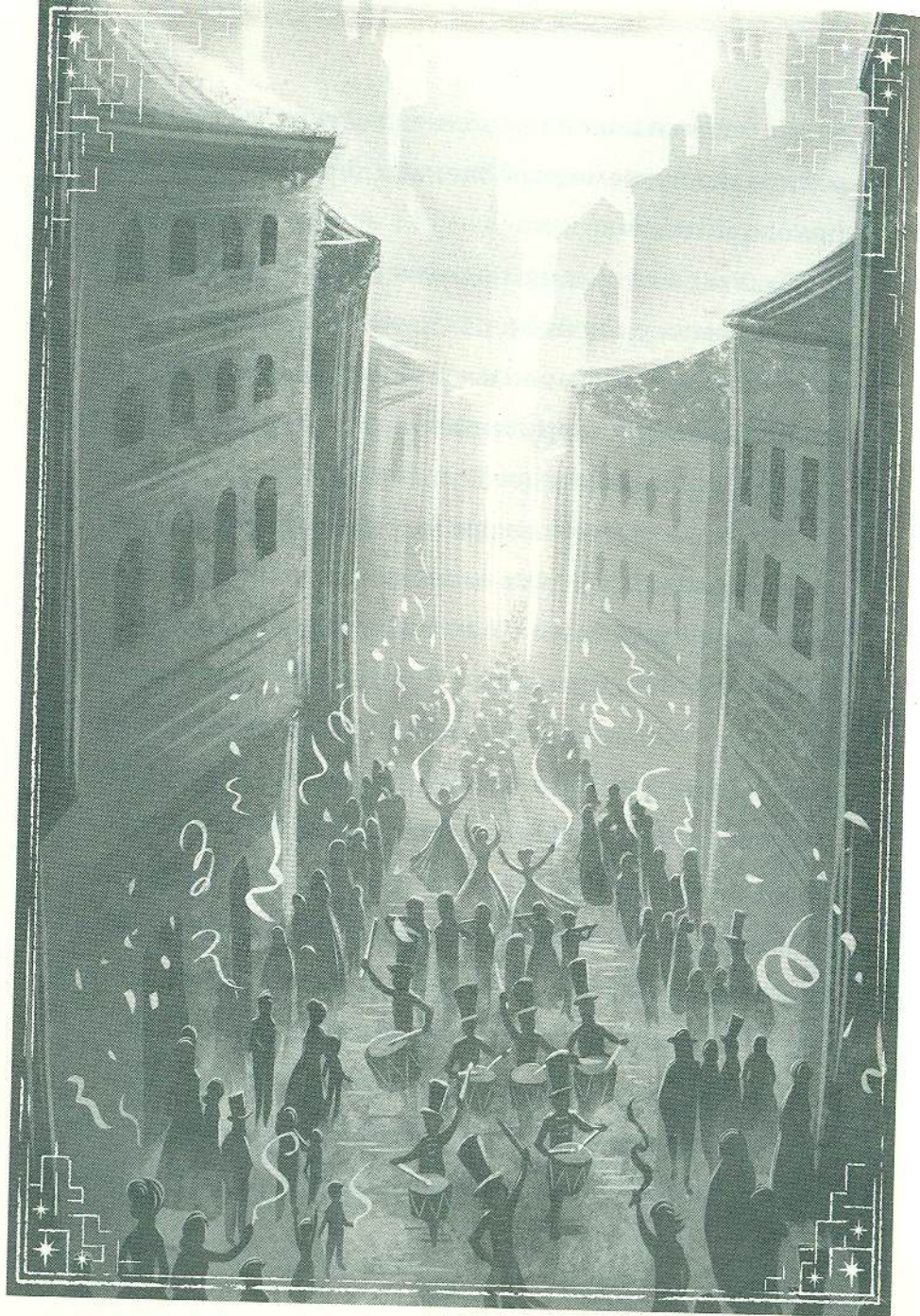
Хода наближалася. Першим ішов тамбурмажор. У військовому мундирі й плащі, з довгими, жилавими руками й ногами він крутив у руці палицю з кістяного дерева, пританцьовуючи попереду колони. Із кожним рухом з палиці сипався жар, іскри крутилися в повітрі. На голові в тамбурмажора був високий ци-

ліндр. Верхню половину обличчя затуляла срібляста маска і сяjala, немов зроблена із переливчастого зоряного світла.

Хода йшла, і вулицю наповнювала музика. У її ритмі чітко в ногу, високо здіймаючи коліна, крокували барабанники й сурмачі в мундирах. Навколо них на свій лад вистрибом рухалися танцюристи, майоріли стрічки, прив'язані їм до ліктів і колін. Хтось теж махав палицями, з яких сипалися іскри. Усі були в масках.

Це видовище немов вийшло просто з чарівного сну. Тепер уже, крім Клариси, на вулицю вийшли й інші її мешканці – діти в нічних ковпаках стрибали й улюлюкали, дорослі дивилися на процесію зачаровано і мовчали. Вольти в образі великих оленів зі стрічками на рогах тягли брички, де люди в масках випускали цукрових мушок – пухкі, летючі цукерки, які можна скуштувати лише тоді, коли їх спіймаєш. Побачивши їх, діти – і Клариса теж – кинулися в радісну, святкову погоню; хтось ловив сам, хтось пускав навздогін цукеркам свого вольта.

Ну а музика наростала, іскри летіли, і танцюристи в стрічках стрибали й крутилися, самі нагадуючи

полум'я. Жуючи спійману цукрову мушку, Клариса побачила, як тамбурмажор взяв за руку стареньку місіс Гундеркліфф і танцював разом з нею на чолі ходи. Вісімдесятидворічна сусідка в нічній сорочці й капцях веселилася, як молодиця.

Танцюристи в масках дарували перехожим не-вдайцвіти – довгасті димчасті квіти. Комусь із дітей дісталися малі палиці-іскрилки, з яких від обертання сипалися блискітки. Зграями літали цукрові мушки. Тя, перетворена на горобця, гналася за цукеркою у вихорі ошалілих дітей і їхніх вольтів.

– О, дивіться! – вигукнув хтось.

У наступному візку їхали жінки в масках і тримали в руках великі клітки. У тих клітках сиділи птахи, зроблені із цвіту кістяних дерев. Вони стрибали, щебетали – а тоді жінки відчинили клітки. Квіткові птахи вирвалися на волю, злетіли над радісною юрбою і понеслися в темне небо, лишаючи за собою слід зі світло-бузкових пелюсток.

Клариса побачила, як одна птиця сіла на гілку кістяного дерева. Заспівала, пострибуючи. Тим часом глядачі затамували подих – і за мить пташка вибухнула

з гучним, як постріл, звуком – і в небо розлетілася ціла хмара пелюсток. Пелюстки крутилися в повітрі, сповнюючи його радістю життя – образи й турботи відступали від Клариси.

На дахах і підвіконнях, на ліхтарях і гілках дерев квіткові пташки вибухали, розсипаючись на пишні пелюсткові хмари. Натовп ахав і плескав у долоні. Клариса крадькома поглянула на маму, на її очі, сповнені світла й кольору. Клариса зібралася було йти до неї – але тут її увагу відвернуло інше.

– Королева піратів! – вигукнув хлопчик у юрбі.

З наступного візка дітям махала міцна, тілиста жінка в бриджах, шовковому камзолі, з хусткою на голові. На поясі в неї висіли фальшиві вольти – розповідали, що Королева піратів, коли її зрадили решта четверо піратських ватажків, в покарання за це відібрала в них вольти – і стала наймогутнішою серед буканьєрів в історії Вінцесвіту. Зі скринь, що стояли поруч, Королева піратів кидала в юрбу кокосові монетки.

Химерна хода викликала до життя й інших персонажів народних казок і легенд Вінцесвіту. За

Королевою піратів ішла жінка, вбрана Двоголовою Сорокою, потім Лілі Ось-і-Маеш, потім Вічбрукські Напівведмеді. Про всіх них були казки – найкраще записані в улюбленій книжці Клариси – «Оповідки, у які важко повірити» Мілдред Фогг.

За ними йшли барабанники й флейтисти, потім – знову постаті з казок і легенд. Клариса ще ніколи не бачила свою вулицю такою радісною: сусіди плескали в долоні, їхні діти, ошалілі від щастя, ганялися за цукровими мушками, махали іскрилками, писали свої імена палицями-вогнеписцями, а в повітрі носилися вихори пелюсток.

– *Кларисо!*

Вона здригнулася: то був різкий, гострий як ніж шепіт. Дівчинка озирнулася й побачила: між будинків стоїть якийсь хлопчик. Трохи молодший за неї, в лахмітті. На обличчі в нього було те, від чого Кларису кинуло в холод.

Зроблена з білого каменю маска черепа. Справжні очі хлопчика рухалися в її орбітах, ніби вона приросла до лица. Рот був ще моторошніший – безгубий, мов у скелета, повний тонких кам'яних зубів.